

Критика драме Сумњиво лице

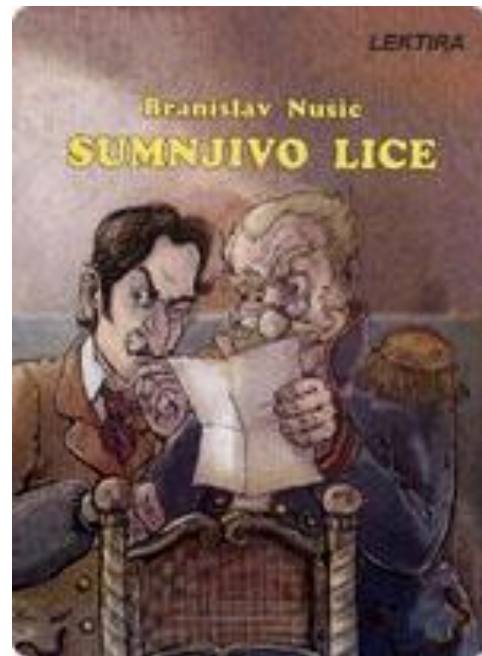
Мија Мартиновић, Анђела Зое Пањик и Лука Христић
VIII5

Критике Мије Мартиновић

Бранислав Нушић, један од најбољих српских комедиографа, написао је дело Сумњиво лице као начин да исмеје тадашње друштво и корумпиране, бахате људе на власти. Ово је уједно и његово најпознатије дело. Иако је ово дело чувено, мени лично се нису допале неке ствари, о којима ћу данас писати.

Прво, на почетку приче када сазнајемо о тајној љубави Ђоке и Марице, мислим да не постоји довољно дијалога између њих двоје и лично бих додала неки њихов сусрет пре читавог заплета.

Затим, убрзо након тога, сазнајемо да се Јеротије лоше опходи према својој жени јер не поштује њена мишљења када се дешава расправа око Ђоке. Такође, признаје да никада заправо није био заљубљен у њу када су се венчали. Колико год је ова слика стваран приказ тадашњег опхођења према женама, волела волела бих да је постојао тренутак када би се Анђа побунила и стала на Марицину страну.

Затим, убрзо након тога, сазнајемо да се Јеротије лоше опходи према својој жени јер не поштује њена мишљења када се дешава расправа око Ђоке. Такође, признаје да никада заправо није био заљубљен у њу када су се венчали. Колико год је ова слика стваран приказ тадашњег опхођења према женама, волела волела бих да је постојао тренутак када би се Анђа побунила и стала на Марицину страну.

Мислим да у овом делу књиге постоји доста небитних детаља и понављања, као нпр. када се више пута беспотребно понавља како Марица ломи тањире и саксије јер је бесна или непотребно објашњавање шифрованог писма и његовог тајног значења.

И за крај сам оставила једну ствар коју не бих променила, а то је тренутак када Вића и Јеротије склапају договор који гласи да ако Вића помогне Јеротију око сумњивог лица, добиће Марицу. Мислим да овај део има велико значење у смислу да је то у данашње време врло честа појава, да се дешавају уцењивања и подмићивања инфериорних људи како би се удовољиле потребе моћних људи.

Критике Анђеле Зое Пањик

Други чин почиње са разговором Јосе и Жике иако се први чин завршава тако што се Јеротије спрема да пође у хотел Европу, у лов на сумњиво лице. Преласком из једног у други чин се прескаче један важан догађај за ово дело. Милисав нам касније препричава улазак у хотел Европу, али при првом читању овог дела текста, временски распоред догађаја још увек може бити конфузан. По мом мишљењу дело би било лакше за разумевање ако би се одма при почетку другог чина убацио део где Милисав објашњава улазак у Ђокину собу, то јест део где је приказана смелост собарице, а тек након тога да у причу буде уведен газда Миладин.

Особа која није разумела чиме се тачно баве срески писари (што је занимање већине мушких ликова у овом делу) може бити збуњујућ почетак другог чина, зато што није објашњено којим поводом људи чекају Жика испред канцеларије.

Издвојила бих хумор као нешто што ми се посебно свидело у делу. Нушићево искрено представљање ликова чини да текст делује доста реалистично. Део где се Таса гађа државним стварима и где га Жика због тога грди је мени један од омиљених делова. Такође, мислим да део где Јеротије прави изговоре да не буде присутан док испитују Ђоку лепо приказује да иако је неко на вишој позицији не значи да је бољи или храбрији.

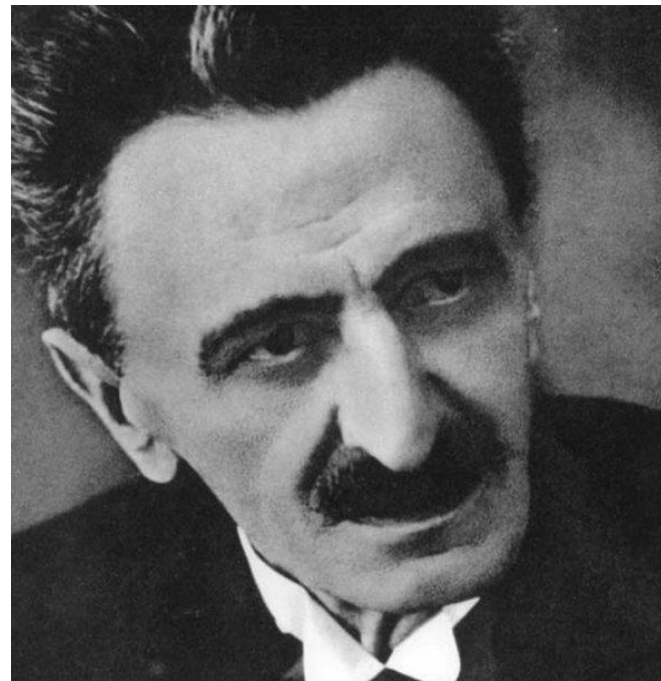
Критике Луке Христића

Вића је био јако сумњичав док је испитивао Ђоку јер није хтео да му каже његове тајне. Његова сумња је оправдана, али идаље би требао да поштује његову приватност. Код Ђоке ми се у том тренутку не свиђа што неће да им све лепо саопшти, то би му помогло да се ослободи сумње. Изменио би тај део место да Ђока буде нервозан ставио бих да буде смирен и опуштен док им саопштава његово оправдање да је невин.

После тога се Јеротије (капетан) враћа у собу и креће да пита и претреса Ђоку. Тада налази цедуљу где пише против затвора. Јеротије се узбуђује мислећи да је то нека тајна шифра али се испоставило да је то само апотекарски лек. Капетан се љути а притом је и нашао и писмо због којег Ђока скаче са столице и покушава да му отме. Код овог дела не би променио ништа осим тога да Ђока не нападне капетана јер га то може увалити у још већи проблем.

Након инцидента Јеротије се обрадује јер је нагазио на трн (Ђокино писмо). Креће да га чита и после неког времена схвати да је то писмо његова ћерка написала Ђоки. У позадини се чује нека бука, Марића ломи судове по кући. Улази у собу и чим спази Ђоку крене му у загрљај и скочи на њега. Вића побесни и крене да им говори како он то неће да трпи и да даје оставку. Овде би најрадије променио место да Јеротије само стоји и гледа, више би волео кад би кренуо да их раздваја и да се свађа са Марицом. Било би више драме и притом забавније, а Ђока би онда био више угрожен зато што се забавља са Марицом.

Дошла је Анђа (Јеротијева жена) и Јеротије јој је одма рекао да склони ово двоје јер му се смркло на очи. Јеротије се са Жиком и Милиславом запитало где је отишао Вића. Ово двоје му рекоше да је отишао да пошаље министру телеграм. Јеротије се нервира јер му је већ Ђока замутио све, шаље ово двојцу да га зауставе.

Други најсмешнији део у књизи ми је кад им стигне телеграм који их обавештава да је сумњиво лице ухваћено у другом срезу. Размишљао је шта да ради и напokon је одлучио да оптужи Вићу за све због Вићине љубоморе. У ом делу ми је безвезе што су оптужили Вићу, радије бих хтео да су послали Марицу и Ђоку да разреше ствари са министром.

На крају књиге је мој омиљени део, када Жика стави мокру крпу на чело да се одмори и онда му уђе Миладин који га смара. Жика побесни и гађа га мокром крпом и стварима са стола.

Све у свему Сумњиво лице је једна од најбоље написаних Нушићевих дела, а постоји и представа.

KPAJ